

Mahir Ünsal Eriş

Türk Edebiyatı Roman

Gaip

Mahir Ünsal Eriş, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söylenişi bile güzel.

Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbürkiiler* (2017), *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019), *Diğerleri* (2020), *Gaip* (2022), *Acaip* (2023), *Babil Kulesi Kitabı* (2023), *30 Şahane Kelime* (2023) ve *Tatil Kitabı* (2024).

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...
Olduğu Kadar Güzeldik
Dünya Bu Kadar
Öbüreküler
Kara Yarısı
Sarıyaz
Diğerleri
Acaip
Tatil Kitabı

GAİP

Yazan: Mahir Ünsal Eriş

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalınmıştır.

1. baskı / Mundi Kitap, 2022

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Kasım 2024 / ISBN 978-625-6162-40-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gaip

Mahir Ünsal Eriş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bu hikâyedeki kişi, kurum ve kuruluşların gerçek hayattakilerle ilgi ya da benzerliği yalnızca tesadüfi ya da kurgusaldır.

Biri hariç.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

oğluma ve babama

“Bunları hatırlamak ve unutmamak çok uzun sürdü. İyi değil.”

Reha Mağden, *Ah O Müstehcen Salınış*

Hastaneden eve getirildiğinde, aralıksız üç gün uyudu. Serum takmışlardı, doktoru ilaç vermiş, bilerek uyutuyorlarmış. O koskoca adamın, bastığı yerden ses getiren heybetiyle etrafından hürmet görmeye alışmış beyefendinin, kundak çocukları gibi altını aldılar günlerce. Bir kez olsun gözünü dahi açmadı. Bir ah olsun, çıkmadı ağzından. Yatmaktan bacakları, kolları, sırtı çürümesin diye evirip çevirdiler yatağında, temiz olsun diye sabunlu bezlerle sildiler her yerlerini, bana mısın, demedi. Salih Bey, evde istirahat etsin diye hastaneden taburcu edilmiş bir hasta değil de ambardan getirilmiş ağırca bir çuvaldı sanki. Öyle cansız, ruhsuz, kütleli, sakil.

Üçüncü günün sonunda, ikinci vakti gözünü açtı. Etrafına sonsuz bir şaşkınlıkla bakıp gözkapaklarını o korku dolu ifadesinin üstüne yeniden örttü. Torunu gördü bunu. Aniden döndüğü köşede eli silahlı bir adamla burun buruna gelen zavallı nasıl telaşlanırsa öyle bir telaşla içeri koştu içeri, bağırarak. Salonda, tatsız, sıkıntılı, uzadıkça uzayan yaz ikindilerinininkine benzer bir bezginlikle koltuklara devrilmiş ev ahalisi hücum eder gibi odaya koştu. Yetişemediler. Hasta gözlerini yeniden yummuş, o kanıksanmış cansızlığına geri dönmüştü. Çocuk, dedesinin uyandığına yeminler etmek, antlar içmek zorunda kaldı.

Uyandı, kıpırdandı, altı değişti, öksürdü, tıksırdı derken yirmi-yirmi beş günü buldu kendine gelmesi hastanın. Kazanın ilk

günlerindeki kalabalık giderek seyreldi, herkes evine köyüne dönüp günden güne, kimi zaman güneşini uğrar oldu. Oğulları uğruyorlardı uğramasına ya, işlerini bahane etmekten de geri durmuyorlardı. Titreyen sesiyle telefonun bir ucunda ağlayarak çağıran annelerini, “Dünya işi bitiyor mu anne?” diye oyalıyorlar, araya çocuğun okulu, dükkânın şusu busu diye itiraz edilemeyecek mazeretler sokuşturarak atlatıyorlardı. Boşanmak üzere olan ve zaten kendi derdinden babasını bile görececek hali olmayan kızı ise her gün uğruyor, ufak ufak baba evine yerleşiyor, hastayı do-laşmak niyetiyle geldiği bu kısalı uzunlu ziyaretlerde de zamanın çoğunu telefonla konuşup sigara içerek harcıyordu. Bu yaşa kadar babasının evinde bir kez olsun cesaret edemediği halde şimdi evdeki devrik otoritenin genişliğiyle, inat yapar gibi sigarayı sigaraya ekliyordu.

Binbir şükür, onlarca dua, adına yapılan hayırlar ve kesilen kurbanlara rağmen Salih Bey –kazayı atlatmıştı atlatmasına da– bir türlü hatırlayamıyordu. Doktorlar uzun uzun anlattılar, yakınlarının bir türlü dillerini döndüremediği tıbbi terimleri birbirine ekleyip ayrıntısıyla söylediler. Bir süre hatırlamaması normal dediler. Yavaş yavaş kendine gelmesini umuyoruz diye yeşil ışık yaktılar. “Böyle ciddi kafa travmalarının ardından bu türden kayıpların olması sık rastlanan bir durumdur,” deyip teskin etmeye uğraştılar. Ama günler geçtikçe görüldü ki, hastanın durumu hiç de umulduğu gibi seyretmiyordu. Salih Bey, hiçbir şey ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

Kendine geldiği ilk zamanlarda, karısını dahi tanımadığını söyleyince Nermin Hanım bu duruma üzmekten çok içerlemiş, sanki hususi olarak kendisini unutmış gibi, kocasına gönül koyarak saatlerce gözünün yaşıyla ağlamıştı. Oğullarıyla kızı araya girip sakinleştirmeseler belki de çocuk gibi küsecekti kocasına kadıncağız. Yine de insanın bu olan bitene inanası gelmiyordu. Her zamanki yatağında, her zamanki yüzü, gövdesi, kalın, kıllı

kollarıyla öylece yatan Salih Bey'in aslında kendisine, yeni doğmuş bir çocuk kadar yabancı duruşuna bir türlü akıl erdiremiyorlardı. Böyle şeyler filmlerde olur sandıklarından babalarının numara yapıyor, kötü bir şakayla kazanın ailenin üstüne serdiği karabulutları dağıtmak istiyor olduğuna inanmaya çalışırken buluyorlardı kendilerini. Salih Bey karısını, çocuklarını, torunlarını, içinde bulunduğu bu evi, etrafta olup biteni, günde dört-beş sefer ağzına dayanan lapa ve püreleri, arada bir, ses olsun diye açılan televizyon ve radyoda geçip gidenleri, nerede olduğunu, yanında yöresinde kovandaki arılar gibi kıpırdanan bu kalabalığı, hatta ve hatta kendi adını bile hatırlamıyordu. Uyandığından beri kendini duygusuz, kayıtsız, kimliksiz; seslerin, kokuların ve yüzlerin asla bir mana taşımadığı sonsuz bir boşluğun içinde bulmuştu. Bembeyaz, herhangi bir izle, bir kayıt ya da anyla çizilip karalanmamış, göz alıcı ameliyathane ışıklarını andıran çiğ ve bomboş bir aydınlık. Öyle bir aydınlık ki, gözlerini kapattığında da silinmeyen, uykularda bile peşini bırakmayan, sesleri, cisimlerin ad ve biçimlerini, duygulardan yayılan salınımları emip, içinde kaybederek sağırlaştırıyor, dilsizleştiriyor. Daimi bir korku ve tedirginlikle titreşip asla dinmeyen bir yorgunluğa, katiyen geçmeyen bir ağız kuruluğuna ve günün her ânına eşlik eden, dayanılabilir bir baş ağrısına dönüşüyor. Herkes; karısından torununa, ziyaretçilerinden doktorlarına kadar herkes bir şeyler soruyor. Cevabı olmayan, bir yerlerde cevapları varsa da Salih Bey'in oraya asla erişemediği, hepsi aynı derecede yabancı, hepsi eşit derecede zor sorular. "Beni hatırladın mı?" "İlaçlarınızı alıyor musunuz bakalım?" "Geçmiş olsun Salih Bey, daha iyi misiniz şimdi?" "Falanca Bey'ler bir geçmiş olsun demeye uğrayacaklarmış, gelsinler mi?" "Şu fotoğraftakileri tanıdın mı?" "O yazı hatırlar mısın, hani..." Hayır, hayır, hayır! Hiçbir şeyi hatırlamıyordu. O kadar çok üstüne geliyorlardı ki, en ufak bir ayrıntıyı hatırlasa, etrafında beklenen kalabalığın önüne atacak, belki de bu yolla kendisini azıcık

olsun rahat bırakmalarını sağlayacaktı. Ama hayır, neyi hatırlaması gerektiğini bile bilmiyordu. Neyi unuttuğunu bile hatırlamıyordu. Yoktu, hiçbir şey yok. Geniş ve bomboş bir binanın yankılı yalnızlığı gibi içinde hiçbir şey kalmamıştı Salih Bey'in zihninin. Bir çocukluk, askerlik, talebelik anısı, kazanın olduğu güne dair bir şeyler veya kaza ânı; bir ufacık hatıra parçasını yakalayabilse ipin ucunu ailesine verecek, gerisini onların hatırlatmalarıyla belki de yavaş yavaş geri getirecekti.

Yalnızca anılarını değil kim olduğunu da hatırlamıyordu Salih Bey. Bu yatakta boylu boyunca uzanmış, belli ki dünya yılıyla altmışı devirmiş ihtiyar beden kime aitti? Şu yara izi, şu dikiş, sağ elin serçeparmağındaki şu eğrilik neyin nesiydi? Hiçbirini bilmiyor, bedeni içinde uyandığı bu adamı katiyen tanımiyordu. Ne severdi, ne yerd, konuştu mu ne söyler, işten eve geldi mi ne anlatırdı? Sahi hangi işten gelirdi eve? Nasıl bir işte, hangi mesleği sürüyordu? Memur emeklisisin, deyip hızlıca geçiştiriyordu ev ahalisi. Ama Salih Bey merak ediyordu işini, işyerini, emekliliğini. Belki de ipin aradığı ucunu mesleki hayatından bulup yakalayacaktı. Demek ki insanı hatıraları var ediyordu. Mazisi insanı titiz bir ustalıklarla sıfırdan alıp olduğu güne getiriyor, onu günlerinden imal ediyordu. Geçmiş olmayınca, anılar bulunmayınca insan hiç kimse oluyordu. Kim olduğu hiçbir önem teşkil etmeyen, öylesine, dünyadaki insan kalabalığına bir baş daha eklensin diye var edilmiş, sonra da kenara atılıp unutulmuş biri. Adı yok, kimliği yok, hatıraları, inançları, sevinçleri, yüzünün çizgilerine yerleşmiş hayal kırıklıkları, kayıpları yok. Sanki kartondan bir adam. Bir insan maketi.

Hava sıcaktı. Haber bültenlerinin, son elli yılın en sıcak yazı, dediği günlerdendi. Ter, hareket bile etmeksizin yerlerinde uyuklayan insanların derilerinde bir sihir numarası gibi aniden minik boncuklar halinde beliriveriyordu. Sokaklardan, asfalt ve beton-
dan evlerin içine vuran sıcak tüm hareketi olabildiğince yavaşlatı-

yor, arada bir esen rüzgâr sanki aç bir ağızdan üflenen sıcak nefes gibi tarifsiz bir huzursuzluk getiriyordu. Torunlar, yaz tatilinin bu en güzel zamanlarını denize girerek değil de şehrin sıcaktan gevremiş betonu içinde geçirdikleri için bütün gün huysuzlanıp mızıldanıyorlardı. Anne babalarıysa, zaten bir faydalarının dokunmadığı hastanın öylece yatışının kendilerini üç-beş gün bir yerlere kaçırmaktan dahi alıkoymasının manasızlığıyla barışmaya uğraşıyordu. Akşam olup da kendi evlerine döndüklerindeyse babayla başlayıp muhakkak tüm aile meselelerine yayılan bıkkın kavgalar ediyorlardı. Hem de isimlerini bile hatırlamayan, hangisinin büyük hangisinin küçük olduğunu hâlâ karıştıran, birlikte edinilmiş anıların hepsini kaybetmiş bir adam için. Babalarının bedeninde ortaya çıkarak ona dair her şeyi silip sıfırlayan, yine de duydukları korku ve zoraki hürmeti alıp götüremeyen şu hasta, yarı yatalak ihtiyar için.

Öyle ya; hastane işleri, fizik tedaviye getir götürler, ilaç takipleri, eczane protokolleri, geçmiş olsuncuların ağırlanması gibi aniden peyda oluvermiş bunca gündelik iş, bunca sorumluluk dururken annelerine, biz tatile çıkıyoruz diyemezlerdi. Babaları şimdi hiçbir şeyi hatırlamıyor olabilirdi ama doktorlar elbet bir gün hatırlayacak demişlerdi. O gün geldiğinde ona bu hayırsızlığı asla izah edemezlerdi. Salih Bey'in hoş karşılayacağı şeyler değildi bunlar. Annelerini bu ağır mesuliyetle bir başına bırakmamak için kâh orada kâh kendi evlerinde geçirdikleri sıcak ağustos günlerinde bir diğer önemli görevleri de eve gelip giden ziyaretçilerin idaresiydi. Çünkü bu iş, gelenlere kolonya tutup önlerine çay bardakları sürmekten ibaret değildi. Salih Bey, şimdi yatağında pek hareket edemeden yatan o tonton, o ürkek ve meraklı gözlerindeki şaşkınlıkla dünyayı izleyen ihtiyarcık olana kadar uzun ve çetrefilli bir hayat sürmüştü. İşin aslı, karısı ve çocuklarının kendisine anlattığı gibi, öyle kağşamış takım elbisesinin içine süveterini giyip, elinde sefertasıyla daireye giden kendi halinde bir devlet

“Hayat o kadar kolay, çizgileri bu kadar belli bir oyun değildi maalesef. Bunlar, hayatın hakikatleriyle yüzleşecek cesareti bulunmayanların, ona katlanabilecek sabır ve tahammülü tesis etmek için uydurduğu, gerçek olmasını temenni ettiği yalanlardı sadece. Hakikat kesindi, keskin çizgileri vardı. Onu nasıl algıladığınız, nasıl yorumladığınız, nasıl olmasını istediğiniz hakikat denen şeyin umurunda bile olmazdı. Hayatla barışabilmenin tek yolu, hakikati olduğu gibi kabullenip kendini onunla yaşayabilecek şekilde eğitmektir.”

Gaip, bir kazanın ardından her şeyi unutan bir adamın, Salih Karahisarlı'nın kimlik arayışını, kendini bulma hikâyesini anlatıyor. Ama çok geçmeden derinlerde saklı aile sırlarını, geçmişin karanlık yüzünü ve sevginin sınavını da ortaya çıkarıyor. Mahir Ünsal Eriş, okuru belleğin karanlık köşelerine sürüklerken, sıradan bir ailenin sıradan olmayan sırlarını ustalıklarla örüyor. Bu hikâyede her satır, geçmişle yüzleşmenin sancısını hissettiriyor...

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6162-40-2

DK
Doğan
Kitap